

Texte: Victoria Vázquez
Ilustrații: Carlos Jiménez
Copertă: Alberto Ayerbe
Paginare: Equipo Dessin
Traducere: Irina Marcu

Editura Girasol

Str. I. L. Caragiale nr. 72, clădirea B,
Sat Dudu, Comuna Chiajna, Județul Ilfov
Tel.: 021 436 1234; Fax: 021 436 1105
E-mail: office@edituragirasol.ro

© Susaeta Ediciones Spania
© Editura Girasol, pentru prezenta
versiune în limba română

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

VÁZQUEZ, VICTORIA A

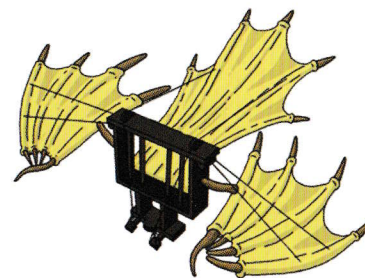
Mașina zburătoare / text de Victoria Vázquez ; il. de Carlos Jiménez ;
trad. de Irina Marcu. - Chiajna : Girasol, 2019
ISBN 978-606-024-026-6
I. Jiménez, Carlos (il.)
II. Marcu, Irina (trad.)
821.134.2

Toate drepturile rezervate. Nicio parte a acestei publicații nu poate fi reprodusă în nicio formă și în nicio modalitate, electronică sau mecanică, inclusiv fotocopii, înregistrări și în orice altă formă de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a editorului.

MAȘINA TIMPULUI

MAȘINA ZBURĂTOARE

Text de Victoria Vázquez
Ilustrații de Carlos Jiménez

GIRASOL

CĂLĂTORII ÎN TIMP

Alex

De fapt, numele ei este Alexandra, dar preferă să i se spună Alex, pentru că i se pare un nume mult mai potrivit pentru o aventurieră. Este o fetiță curajoasă și extravertită, mereu dornică să găsească aventuri în cele mai obișnuite situații din viața de zi cu zi. Lui Alex îi place să călătorească și să-și petreacă weekendurile la bunica ei. Îi plac pisicile și caii, pâinea prăjită cu dulceață de căpșuni și culoarea portocalie.

Qiang

Fiul unei frumoase chinezoaice și al unui avocat spaniol, Qiang a luat câte ceva din ambele culturi. Îi place mâncarea gătită de mama lui, deși urăște sosul de soia. Culoarea lui preferată

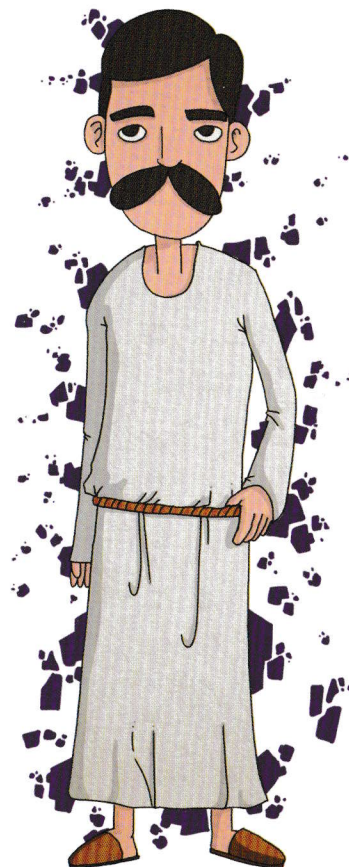

este albastrul. Lui Qiang îi place mult să citească pe terasa casei sale și să asculte muzică clasică și este pasionat de istorie.

Dickson

William Kennedy

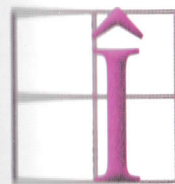
Dickson este un inventator care s-a născut în 1860. În cărțile de istorie apare ca fotograf, inginer și regizor de film. Ceea ce nu se spune, pentru că e un mare secret, este că W.K. Dickson este un Călător în Timp. Lui Dickson îi place să proiecteze mașinării ciudate, să se plimbe cu câinele său, Samson, și îi plac ceaiul și fursecurile cu unt.

I

UN MISTER DEZVĂLUIT

n dimineata în care Alex și Qiang **s-au întâlnit pentru a începe călătoria în timp**, băiatul era plin de entuziasm. Își petrecuse câteva zile studiind secvența de numere pe care o găsisese în cartea lui și, după ce le-a comparat cu numerele folosite în mașina timpului, a crezut că a descoperit codul.

Abia aștepta să-i povestească prietenei lui!

A ajuns în parc la ora stabilită. Alex deja îl aștepta pe o bancă. Văzându-l, i-a zâmbit și l-a salutat veselă.

– Bună, Qi! Punctual... ca de obicei. **Ești gata de o nouă călătorie?**

— Mai mult sau mai puțin... Tu?

— Păi, adevărul este că aș fi reușit să mă pregătesc mai bine de data asta dacă Dickson ne-ar fi trimis **o scrisoare**, ca data trecută. Dacă nu știm **în ce epocă mergem**, cum aș putea ști de ce avem nevoie? Dar chiar și așa, uite, am adus câteva obiecte, a spus Alex, începând să scoată din buzunare diferite obiecte. **Busola, briceagul multifuncțional**, piatra de cre-

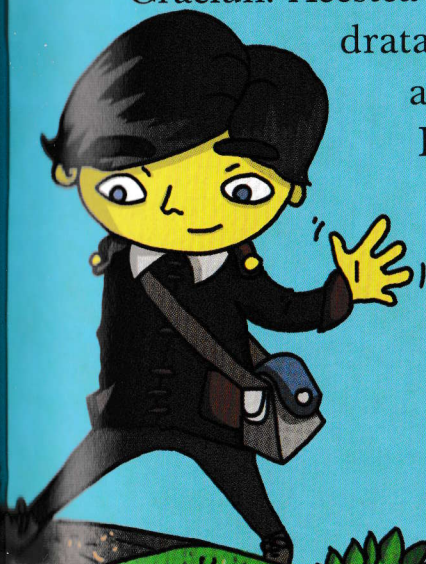
mene, trei batoane luminoase, în caz că avem nevoie... Luminează chiar și în apă! **Cutiuța cu miniunelte...**

Qiang a deschis-o și a văzut că în ea erau un set de șurubelnițe, un ciocănel, bandă adezivă și o ruletă.

În plus a mai văzut **o mică trusă de prim ajutor**, cât un pachet de șervețele, și șase pliculețe argintii.

— Ce sunt acestea?

— Mâncare de astronauti... Le-am primit de Crăciun. Acestea două sunt ouă jumări, deshidratate, se fac la fel ca supa: se adaugă apă și... masa e gata! Iar acestea sunt bucățele de carne uscată. Sunt foarte greu de mâncat, e ca și cum ai mânca **gumă de mestecat cu gust de șuncă**, dar sunt sățioase și mai uiți de foame, la nevoie. Tata mi-a spus că secole

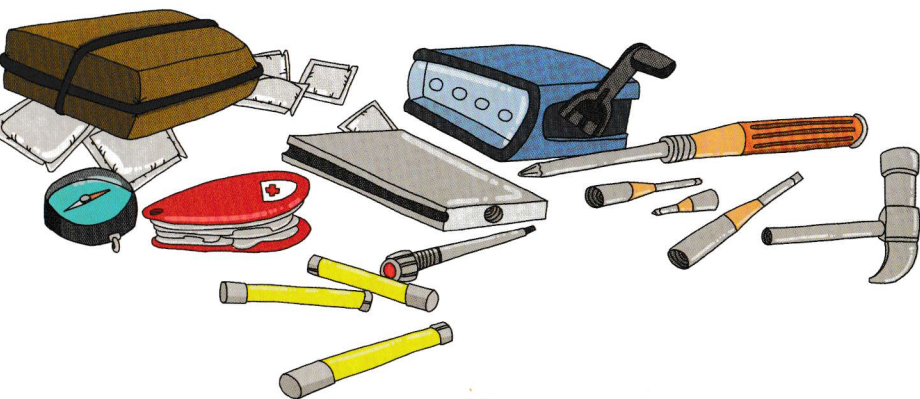
de-a rândul au fost folosite ca mâncare pentru drum, deoarece țin mult, fără să se strice.

– Aha, deci le-ai încercat...

– Normal! Am testat și batoanele luminoase. Mi le-au cumpărat pentru că sunt foarte bune când mergi noaptea cu bicicleta, să te vadă șoferii; dar adevărul este că **dau o lumină destul de slabă**, cam ca o lanternă, și fiecare baton durează câteva ore... dar am adus și lanternă cu dinam.

– Lanterna cu ce?

– **Cu dinam.** Uite, dacă învârți repede de manivelă, generezi lumină. **Nu are nevoie de baterii**, așa că nu vom avea surpriza de a nu merge când avem mai mare nevoie...

– Dar **te-ai pregătit, nu glumă**, a spus băiatul surprins. Deși mă tem că nu vom avea nevoie de nimic din toate astea...

– Nu? De unde știi? Prima dată am călătorit **în epoca regelui Solomon**, apoi **am fost la Roma...** Cine știe unde mergem acum!

– **La Londra.**

– Ce? De unde știi?

Qiang a zâmbit și a ridicat bărbia, făcând pe atotștiutorul.

– Ne-a spus scrisul Adei Lovelace...

– Dar ea a scris doar un șir de numere!

– Desigur! **Dar numerele sunt indiciul**, Alex. Zilele astea le-am studiat îndelung și acum știu ce semnifică.

– A, da?

– Da, uite, a spus el scoțând o hârtiuță.

Pe ea erau scrise cele optsprezece cifre și cele două litere de pe mașinăria lui Dickson, iar dedesubt, **cifrele pe care Ada Lovelace** le scrisese în enciclopedie.

– Este foarte simplu. Prima parte reprezintă data în care vom călători, iar restul numere-

lor sunt coordonatele locului. Uite: asta a afișat mașinăria când am mers la Roma: **-11, 13, 43, 41, 53, 24, N, 12, 28, 58, E**, nu-i așa?

– Da...

– Păi, uite: **-11, 13, 43** este data **13** noiembrie, anul 43 î.Hr., de aici semnul minus. În engleză luna se pune înaintea zilei. **11** reprezintă noiembrie, adică luna, și **13** reprezintă ziua din lună.

– A, înțeleg...

– Sigur. Restul numerelor sunt coordonatele. Pentru a localiza orice loc din lume se folosesc

două serii numerice, longitudinea și latitudinea. Longitudinea poate fi Est sau Vest, iar latitudinea poate fi Nord sau Sud, iar numerele reprezintă mereu **grade**, **minute** și **secunde**.

– Așa este, ne-a învățat o dată Elena, la școală...

– Exact! Și toată lumea a protestat spunând că nu înțeleg de ce ar fi util să știe ceva atât de complicat...

— E-adevărat! Dar tu ai reținut foarte bine...

— Da, mi-am amintit ce ne-a învățat, așa că am căutat pe internet. **41, 53, 24, N** este, de fapt, **41 de grade, 53 de minute și 24 de secunde latitudine nordică**. Iar 12, 28, 58, E este...

— **12 grade, 28 de minute și 58 de secunde longitudine estică**..., nu-i așa? I-a întrerupt Alex emoționată.

— Exact! Te-ai prins! Se scrie așa...

Qiang a scris numerele în carnetelul lui în timp ce Alex îl privea, admirând inteligența prietenului ei.

— Uite, așa e mai simplu...

— Normal. Iar noile cifrele sunt **03 17 1893 51 31 10 N 0 7 37 W**, a spus el scriind în continuare. Adică...

— **Vest?** A, da, west, în engleză. Dar... ce reprezintă aceste coordonate?

— Păi, asta e partea ciudată. Am căutat pe internet și reprezintă **poziția geografică a Muzeului Britanic** – British Museum!

— Și ce o să facem aici în anul... **1893?**

— N-am idee, dar, știi, este o epocă destul de modernă și chiar **în centrul Londrei**, așa că nu cred că vom avea nevoie de prea multe dintre lucrurile pe care le-ai adus...

— Lasă, lasă! Cine știe ce aventuri ne așteaptă... Mai bine să fim pregătiți, nu crezi?

— Hmmm, presupun că da... Până la urmă și eu mi-am adus cartea.

— Bun, mergem? **Abia aștept să călătoresc din nou!**

